

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 325/2018-58

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. januára 2019 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Bezákom, PhD., advokátska kancelária, Klincová 15, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 23/2010 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 804/2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 23/2010 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 804/2014 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 23/2010 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré jej j e Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré jej j e Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 475,05 € (slovom štyristosedemdesiatpäť eur a päť centov), ktorú j e Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť na účet advokáta JUDr. Martina Bezáka, PhD., advokátska kancelária, Klincová 15, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 325/2018-21 z 20. júna 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 23/2010 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 804/2014.

2. Zo sťažnosti najmä vyplynulo:

«... *Priebeh konania pred všeobecnými súdmi*

1. *Dňa 29.12.2008 podal sťažovateľ na Okresnom súde Bratislava I žalobu, ktorou sa spoločne s ďalšími šestnástimi žalobcami domáhal, aby súd určil, že odmeňovanie žalobcov ako sudcov všeobecných súdov a odmeňovanie sudcov (v tom čase) Špeciálneho súdu je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, a aby uložil žalovanej Slovenskej republike a spol. povinnosť zaplatiť každému zo žalobcov (v tom čase) 4.567.200,- Sk a nahradiť im trovy konania, to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.*

2. *Na základe uvedenej žaloby sa pred Okresným súdom Bratislava I začalo konanie sp. zn. 18C/225/2008.*

3. *Dňa 29.10.2009 Krajský súd v Bratislave rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava I sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci sp. zn. 18C/225/2009 a prikázal túto vec na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Bratislava II.*

4. *Dňa 15.02.2010 Okresný súd Bratislava I na základe vyššie uvedeného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave postúpil vec na rozhodnutie Okresnému súdu Bratislava II.*

5. *Dňa 18.03.2010 Okresný súd Bratislava II vyzval žalovanú Slovenskú republiku, aby sa k veci vyjadrila. Na základe tejto výzvy podala žalovaná Slovenská republika, konajúca Národnou radou Slovenskej republiky, dňa 25.03.2010 Okresnému súdu Bratislava II vyjadrenie.*

6. *Okresný súd Bratislava II potom nariadil vo veci pojednávanie na deň 22.11.2010, ktoré však následne bez uvedenia dôvodu zrušil.*

7. *Dňa 24.01.2011 Okresný súd Bratislava II, na základe návrhu žalobcov v 1. až 17. rade, zastavil konanie proti žalovanej Slovenskej republike, konajúcej Národnou radou Slovenskej republiky.*

8. *Okresný súd Bratislava II potom nariadil vo veci pojednávanie na deň 30.06.2011, ktoré však následne na základe žiadosti žalobcov odročil na neurčito, a to napriek tomu, že žalobcovia žiadali pojednávanie odročiť iba o šesť mesiacov, keďže v tomto období mali už ako sudcovia nariadené termíny pojednávania, čo im znemožňovalo účasť na konaní.*

Okresný súd Bratislava II odo dňa 30.06.2011, kedy odročil na tento deň nariadené pojednávanie, už nikdy žiadne ďalšie pojednávanie v tejto veci nenariadil.

9. Dňa 22.07.2011, teda skoro tri roky po podaní žaloby v tejto právnej veci, vyzval *Okresný súd Bratislava II* sťažovateľa a ostatných žalobcov, aby zaplatili súdny poplatok za podanú žalobu vo výške 9.195,50 EUR, a to napriek tomu, že v čase, kedy sťažovateľ a ostatní žalobcovia túto žalobu podávali, bolo konanie vo veciach antidiskriminačných žalôb oslobodené od platenia súdnych poplatkov podľa ust. § 4 ods. 1 písm. j) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“).

10. Dňa 19.10.2011 *Okresný súd Bratislava II* uznesením č. k. 11 C/23/2010-183 zastavil konanie sp. zn. 11 C/23/2010 o žalobe sťažovateľa a ďalších pätnástich žalobcov, čo odôvodnil veľmi stručne tým, že sťažovateľ a ostatní označení žalobcovia napriek výzve súdu na zaplatenie súdneho poplatku a poučeníu o následkoch jeho nezaplatenia súdny poplatok nezaplatili. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ a prevažná väčšina ostatných žalobcov odvolanie, v ktorom, v stručnosti uvedené, namietali, že konanie vo veciach antidiskriminačných žalôb bolo v čase podania ich žaloby oslobodené od platenia súdneho poplatku, a preto ho súd nemôže spoplatňovať, a to ani dodatočne.

11. Odvolanie sťažovateľa a ďalších žalobcov predložil *Okresný súd Bratislava II* *Krajskému súdu v Bratislave* na rozhodnutie dňa 03.01.2012.

12. Dňa 31.05.2012 *Krajský súd v Bratislave* uznesením č. k. 5Co 1/2012-231 zrušil vyššie uvedené uznesenie *Okresného súdu Bratislava II* zo dňa 19.10.2011, č. k. 11 C/23/2010, o zastavení konania, a vrátil mu vec na ďalšie konanie, keď sa stotožnil s názorom sťažovateľa a ostatných žalobcov, že ich *Okresný súd Bratislava II* nesprávne vyzval na zaplatenie súdneho poplatku podľa novelizovaného znenia zákona o súdnych poplatkoch, keďže podľa prechodných ustanovení tohto zákona (§ 18c ods. 8 zákona o súdnych poplatkoch) sa poplatky, na ktoré sa vzťahuje oslobodenie podľa tohto zákona, a ktoré neboli vybraté do nadobudnutia tohto zákona, nevyberajú.

13. Predmetné zrušujúce uznesenie *Krajského súdu v Bratislave* bolo *Okresnému súdu Bratislava II* doručené dňa 14.06.2012.

14. Dňa 04.09.2012 *Okresný súd Bratislava II* opäť vyzval sťažovateľa, aby zaplatil súdny poplatok za podanú žalobu, pričom túto svoju výzvu následne zopakoval dňa 20.02.2014, teda po viac ako roku a pol od vydania zrušujúceho uznesenia *Krajského súdu*

v Bratislave zo dňa 31.05.2012, č. k. 5Co 1/2012-231 uvedeného v bode 12 tejto sťažnosti vyššie.

15. Dňa 22.05.2014 následne Okresný súd Bratislava II uznesením č. k. 11 C/23/2010-274 opäť zastavil konanie o žalobe sťažovateľa a ďalších desiatich žalobcov, čo znova odôvodnil nezaplatením súdneho poplatku, a to napriek tomu, že je notoricky známe, že po uplynutí trojročnej lehoty na vyrubenie súdneho poplatku za podaný návrh nemožno konanie zastaviť z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku. Sťažovateľ a ostatní zostávajúci žalobcovia boli preto opakovane nútení podať odvolanie proti predmetnému uzneseniu Okresného súdu Bratislava II o zastavení konania, ktoré odôvodnili práve vyššie uvedenou právnou skutočnosťou.

16. Predmetné odvolanie sťažovateľa a ostatných žalobcov bolo Krajskému súdu v Bratislave predložené na rozhodnutie dňa 19.11.2014. Od tohto dňa Krajský súd v Bratislave neurobil vo veci jediný úkon, ktorý by bolo možné považovať za úkon efektívne smerujúci k včasnému rozhodnutiu o podaných odvolaniach.

17. Krajský súd v Bratislave až dňa 09.05.2017, teda až po dva a pol roku od predloženia veci Okresným súdom Bratislava II, vyzval sťažovateľa, aby sa v lehote 15 dní vyjadril k tomu, či trvá na svojom odvolaní. Napriek tomu, že takýto úkon súdu nemá oporu v žiadnom z ustanovení Civilného sporového poriadku, sťažovateľ dňa 05.06.2017 písomne oznámil Krajskému súdu v Bratislave, že na podanom odvolaní trvá a požiadal tento súd, aby o jeho odvolaní rozhodol bezodkladne. Sťažovateľ poukázal na to, že je neprípustné, aby súdy o jeho žalobe rozhodovali viac ako osem rokov bez toho, aby vo veci samej nariadili čo i len jedno pojednávanie. Nehovoriac o tom, že iba pred Krajským súdom v Bratislave trvá odvolacie konanie už skoro tri roky, pričom súd v tomto konaní rieši doslova triviálnu právnu otázku, či je možné zastaviť konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku po uplynutí zákonom ustanovenej trojročnej lehoty na jeho vyrubenie. Sťažovateľ pritom vo svojom podaní poukázal na skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už v roku 2001 judikoval, že z tohto dôvodu konanie zastaviť nemožno (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2001, sp. zn. 5 Obo 342/2000, publikované pod č. R 13/2002).

... Porušené základné práva sťažovateľa

18. Predmetom konania, ktorého sa táto ústavná sťažnosť týka je ochrana sťažovateľa pred diskrimináciou zo strany štátu. Ide teda konanie, ktoré podľa Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) patrí do množiny privilegovaných konaní, akými sú napríklad pracovnoprávne spory, veci osobného stavu alebo sociálneho zabezpečenia (k tomu vid' rozhodnutia ESLP vo veciach Araguas proti Francúzsku, rozsudok z 09.01.2007, č. 28685/02; Kniat proti Poľsku, rozsudok z 26.07.2005, č. 71731/01; Salomonsson proti Švédsku, rozsudok z 12.11.2002, č. 38978/97; a.i.) Toto antidiskriminačné konanie má preto pre sťažovateľa zvýšený význam, a preto mu mali všeobecné súdy venovať osobitnú starostlivosť, čo sa však nestalo, ako je zrejmé. Práve naopak, keďže predmetné antidiskriminačné konanie predstavuje spor sťažovateľa so štátom, ktorý bol, ako je všeobecne známe, rozsiahlo medializovaný a politizovaný, vďaka čomu vzbudzoval u verejnosti negatívne vášne, nazdáva sa sťažovateľ, že všeobecné súdy vo veci účelovo nekonali, aby sa tak vyhli prípadnej kritike verejnosti a niektorých politikov. Takáto rezignácia súdov na svoju úlohu poskytovať ochranu poškodeným právam osôb je však v demokratickom a právnom štáte neprípustná.

19. Predmetné súdne konanie prebieha od 29.12.2008, teda viac ako osem rokov (presne osem rokov, šesť mesiacov a dvadsaťosem dní), avšak za toto obdobie jeho trvania, nielenže nedošlo k meritórnemu rozhodnutiu súdu o sťažovateľovom nároku, ale vo veci samej sa ani raz nepojednávalo, pričom vo veci konajúce súdy sa do dnešného obmedzili iba na riešenie vo svojej podstate triviálnej otázky procesného charakteru, či je sťažovateľ povinný zaplatiť za podanie žaloby v uvedenej veci súdny poplatok, teda otázky, ktorú je súd povinný vyriešiť ihneď na začiatku konania.

20. Tento stav, kedy antidiskriminačné konanie nie je skoro deväť rokov ukončené právoplatným rozhodnutím súdu, je zapríčinený jednak nečinnosťou Okresného súdu Bratislava II, ktorý odo dňa 15.02.2010, kedy mu bola vec postúpená Okresným súdom Bratislava I, do dňa 03.01.2012, kedy predložil vec Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu o zastavení konania, a odo dňa 14.06.2012, kedy mu bola vec vrátená Krajským súdom v Bratislave do dňa 04.09.2012, kedy opäť nedôvodne vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku, teda viac ako dva celé roky, konal preukázateľne neefektívne (bezdôvodne rušil nariadené pojednávania, vyzval žalobcov na zaplatenie súdneho poplatku až po roku a pol potom, ako mu bola vec

postúpená Okresným súdom Bratislava II a skoro tri roky od samotného začatia konania). Následne, odo dňa 04.09.2012 do 20.02.2014, kedy opakovane vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku, teda celého jeden a pol roka, nekonal Okresný súd Bratislava II vôbec. Ani konanie tohto súdu odo dňa 20.02.2014 do dňa 19.11.2014, kedy Krajskému súdu v Bratislave predložil svoje, v poradí druhé, uznesenie o zastavení konania sťažovateľa pre nezaplatenie súdneho poplatku nemožno považovať za efektívne, a to jednoducho preto, že v prípade, ak by Okresný súd Bratislava II aplikoval prosté podústavné právo správne, musel by vo veci samej konať, a nie opätovne vyzývať sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku v konaní, ktoré je od platenia súdnych poplatkov oslobodené a následne znova pre nezaplatenie súdneho poplatku toto konanie zastaviť. Možno preto konštatovať, že Okresný súd Bratislava II spôsobil svojim neefektívnym postupom, prípadne svojou úplnou nečinnosťou, vo veci zbytočné prietahy v trvaní štyroch rokov a troch mesiacov.

21. Rovnako Krajský súd v Bratislave je odo dňa 19.11.2014, kedy mu Okresný súd Bratislava II predložil na rozhodnutie odvolanie sťažovateľa proti svojmu, v poradí druhému, uzneseniu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, až do dnešného dňa úplne nečinný, čím spôsobil vo veci zbytočne prietahy v trvaní dvoch rokov a ôsmich mesiacov. Na uvedenom nič nemení ani to, že Krajský súd v Bratislave dňa 09.05.2017 vyzval sťažovateľa, aby sa vyjadril, či na podanom odvolaní trvá. Takýto formálny úkon súdu, ktorý navyše nemá žiadnu oporu v Civilnom sporovom poriadku, nemožno považovať za činnosť súdu, ktorá by efektívne viedla k rozhodnutiu vo veci samej. Práve naopak. Krajský súd v Bratislave sa týmto úkonom iba snažil navodiť zdanie, že nie je vo veci sťažovateľa počas skoro troch rokov úplne nečinný.

22. Okresný súd Bratislava II a Krajský súd v Bratislave tak v sťažovateľovej veci spôsobili zbytočné prietahy v trvaní celkovo šesť rokov a jedenásť mesiacov. Vzhľadom na celkovú dobu konania všeobecných súdov v sťažovateľovej veci, ktorá predstavuje osem rokov a sedem mesiacov, počas ktorých je sťažovateľ v stave pretrvávajúcej právnej neistoty, nemožno takéto zbytočné prietahy ničím ospravedlniť.

23. Ďalším dôvodom neukončenia antidiskriminačného konania sťažovateľa pred všeobecnými súdmi počas uvedenej doby je omyl Okresného súdu Bratislava II pri aplikácii práva, konkrétne pri posudzovaní otázky, či súd môže zastaviť konanie pre nezaplatenie

súdneho poplatku po uplynutí zákonom ustanovenej trojročnej lehoty na vyrubenie súdneho poplatku za návrh na začatie konania (žalobu). Okresný súd Bratislava II nielenže ustálil túto otázku v rozpore s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý už v roku 2001 judikoval, že, citujem: „Po uplynutí zákonom ustanovenej trojročnej lehoty na vyrubenie súdneho poplatku za podaný návrh konanie nemožno zastaviť z dôvodu jeho nezaplatenia.“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2001, sp. zn. 5 Obo 342/2000, publikované pod č. R 13/2002), ale naviac rozhodol o zastavení sťažovateľovho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku opakovane aj potom, ako Krajský súd v Bratislave už raz takéto jeho rozhodnutie zrušil pre jeho vecnú nesprávnosť.

24. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie ESLP vo veci Bock proti Nemecku zo dňa 31.3.1989, v ktorom ESLP vyslovil záver, že omyl súdu, ktorý vedie k predĺženiu konania zapríčineného potrebou viesť odvolacie konanie za účelom nápravy omylu, je potrebné vziať do úvahy pri hodnotení primeranosti relevantného obdobia podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

25. Napriek tomu, že vec sťažovateľa nie je po skutkovej ani právnej stránke vecou náročnou, je sťažovateľ už skoro deväť rokov vystavený právnej neistote, pričom perspektíva právoplatného a teda definitívneho ukončenia jeho antidiskriminačného konania je v nedohľadne, keďže vo veci konajúce súdy počas uvedeného obdobia neboli spôsobilé vyriešiť ani tak triviálnu procesnú otázku, akou je otázka platenia súdneho poplatku.

26. Sťažovateľ svojim správaním v predmetnom konaní žiadnym spôsobom neprispel k jeho predĺžovaniu; to neplatí v prípade, kedy spolu s ostatnými žalobcami požiadali o odročenie pojednávania nariadeného na deň 30.06.2016 o šesť mesiacov, keďže v tomto období sa na konaní nemohli z pracovných dôvodov zúčastňovať. Túto dobu však sťažovateľ nezapočítal do trvania prieťahov, ktoré možno pričítať všeobecným súdom konajúcim v jeho veci.

27. Na základe vyššie uvedených skutočností je sťažovateľ toho názoru, že v danej veci je jeho ústavná sťažnosť oprávnená, pretože došlo k zbytočným prieťahom v súdnom konaní v rozsahu šesť rokov a jedenásť mesiacov, a to najmä zo strany Okresného súdu Bratislava II, a tiež Krajského súdu v Bratislave, a tým k porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ sa tak pre uvedené

zbytočné prieskany nevie domôcť súdnej ochrany po dobu skoro deviatich rokov, pričom vzhľadom na spôsob, akým všeobecné súdy v jeho veci konali, možno dôvodne očakávať, že tejto ochrany sa v dohľadnej dobe ani nedomôže.

... Vyčerpanie účinných prostriedkov nápravy sťažovateľom

28. Sťažovateľ nemá k dispozícii žiaden účinný prostriedok nápravy už existujúcich prieskavov v konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 11 C/23/2010 a v konaní vedenom pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 5Co/804/2014.

29. V podmienkach Slovenskej republiky nie je k dispozícii žiaden účinný prostriedok nápravy porušených základných práv sťažovateľa okrem tejto ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy. Za takýto účinný prostriedok nápravy pritom nemožno v okolnostiach tejto veci považovať ani sťažnosť predsedovi Okresného súdu Bratislava II alebo predsedovi Krajského súdu v Bratislave. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na rozhodnutia ESLP, a to rozsudok Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike zo dňa 12.06.2012, ako aj na rozsudok Komanický proti Slovenskej republike z 12.06.2012. V oboch prípadoch ESLP konštatoval, že sťažnosť adresovaná predsedovi súdu nepatrí medzi efektívne vnútroštátne prostriedky nápravy, ktorých vyčerpanie je podmienkou dostupnosti práva pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.

... Primerané finančné zadosťučinenie

30. Sťažovateľ má za to, že vyššie opísaná nečinnosť súdov v jeho veci je takej excesívnej povahy, že nepostačuje, aby Ústavný súd tento stav reštituoval prostým konštatovaním porušenia jeho práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

31. Sťažovateľ považuje za spravodlivé a primerané, aby mu Ústavný súd poskytol za každý jeden rok trvania konania pred všeobecnými súdmi finančné zadosťučinenie vo výške 1.500 eur. Keďže konanie pred všeobecnými súdmi trvá už 8 rokov a sedem mesiacov, všeobecné súdy by mali poskytnúť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 12.875 eur. K takto určenej výške finančného zadosťučinenia je potrebné pripočítať ďalších 2.000 eur, o ktoré sa navyšuje primerané finančné zadosťučinenie sťažovateľa z dôvodu, že k porušeniu jeho ústavou a dohovorom chránených práv došlo v konaní, ktorého predmet je pre sťažovateľa významný.

32. Sťažovateľ sa preto domáha, aby mu Ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v celkovej výške 14.875 eur (štrnásťtisícosemstosedesiatpäť eur).

33. *Sťažovateľ pri stanovení výšky primeraného finančného zadostučinenia vychádzal so záverov, ktoré ESLP prijal vo veci Apicella proti Taliansku, rozsudok č. 64890/01, § 26, citujem: „Pokiaľ ide o spravodlivé určenie morálnej ujmy utrpenej v dôsledku dĺžky konania, súd má za to, že čiastka pohybujúca sa medzi 1.000 a 1.500 eur za rok trvania konania (nie za rok prietáhov) je východiskovým základom výpočtu. Výsledok konania (teda či sa skončilo úspechom alebo neúspechom sťažovateľa alebo zmiernym urovnaním) nemá ako taký vplyv na morálnu ujmu spôsobenú dĺžkou konania. Celková čiastka bude zvýšená o 2.000 eur, ak predmet konania je pre sťažovateľa významný, najmä pokiaľ ide o spory pracovnoprávne, týkajúce sa osobného stavu, sociálnych dávok alebo zvlášť závažných sporov vzťahujúcich sa k zdraviu a životu osôb.“*

34. *Sťažovateľ pritom poukazuje na skutočnosť, že výška takto stanoveného finančného zadostučinenia je primeraná aj vzhľadom na skutočnosť, že medzičasom bol ako sudca prezidentom odvolaný zo svojej funkcie z dôvodu veku, a preto sa už nikdy nedočká odstránenia diskriminácie vo svojom povolání, ktorého sa v základnom konaní pred všeobecnými súdmi domáha už skoro deväť rokov.*

... Trovy konania

35. *Sťažovateľ taktiež žiada Ústavný súd o priznanie náhrady trov konania vo výške 374,81 eur z dôvodu svojho právneho zastúpenia advokátom...*

... Návrh vo veci samej

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky takto rozhodol

1. Právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa a prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/23/2010 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/804/2014 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava II sa v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/23/2010 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

3. Krajskému súdu v Bratislave sa v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/804/2014 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

4. Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie v peniazoch v sume 14.875 eur, ktoré sú Okresný súd Bratislava II a Krajský súd v Bratislave povinní zaplatiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania v sume 312,34 eur, ktoré sú povinní Okresný súd Bratislava II a Krajský súd v Bratislave zaplatiť spoločne a nerozdielne na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.»

2.1 Dňa 14. decembra 2017 bolo ústavnému súdu doručené podanie sťažovateľky, z ktorého vyplynulo:

«... [REDAKOVANÉ] ako sťažovateľ v tomto konaní (ďalej len „sťažovateľ“), týmto berie sťažnosť späť v časti, v ktorej sa domáha, aby Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prikázal Krajskému súdu v Bratislave konať v konaní sp. zn. 5Co/804/2014 bez zbytočných prietáhov (výrok č. 3 petitu sťažnosti). Na ostatných častiach sťažnosti (výroky č. 1, 2, 4 a 5 petitu sťažnosti) sťažovateľ v plnom rozsahu zotrúva.

Odôvodnenie:

1. Dňa 27.06.2017 podal sťažovateľ ústavnému súdu sťažnosť, v ktorej namietal porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa č. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ku ktorému došlo postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. IIC/23/2010 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/804/2014.

2. Ako sťažovateľ uviedol v bodoch 16, 17 a 21 sťažnosti, Krajský súd v Bratislave spôsobil v konaní vednom pod sp. zn. 5Co/804/2014 zbytočné prietahy tým, že nerozhodol o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 22.05.2014, č. k. 11 C/23/2010-274 o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku ani po dvoch rokoch a ôsmich mesiacoch od jeho predloženia, pričom počas tejto doby zostal úplne nečinný.

3. Následne, dňa 17.08.2017, teda potom ako sťažovateľ podal v tejto veci ústavnému súdu sťažnosť, doručil Krajský súd v Bratislave sťažovateľovi uznesenie č. k. 5Co/804/2014-311 vydané dňa 15.06.2017, ktorým zrušil sťažovateľom napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 22.05.2014, č. k. 11C/23/2010-274 o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku a vrátil vec tomuto súdu na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave predmetné uznesenie odôvodnil tým, že: citujem: „Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu súdu prvej inštancie odvolací súd má za preukázané, že... poplatok alebo doplatok poplatku nemožno vyrubiť po uplynutí troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom sa stal splatným. Súd prvej inštancie žalobkyni 11 (sťažovateľovi, pozn. sťažovateľa) do uplynutia tejto lehoty (31.12.2011) nevyrubil súdny poplatok. Pokiaľ uplynula lehota na vyrubenie súdneho poplatku... nemal súd prvej inštancie vyrubovať takýto súdny poplatok a teda nemohol ani následne zastaviť súdne konanie v dôsledku jeho nezaplatenia. Pretože súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane (sťažovateľovi, pozn. sťažovateľa), aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, odvolací súd napadnuté uznesenie v časti týkajúcej sa žalobkyne 11. (sťažovateľa, pozn. sťažovateľa) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie... zachovávajúc podmienku dvojinštančnosti konania.“ (body 21 a 22 odôvodnenia predmetného uznesenia Krajského súdu v Bratislave).

4. Krajský súd v Bratislave tak v plnom rozsahu prisvedčil argumentácii sťažovateľa o tom, že Okresný súd Bratislava II závažným spôsobom porušil právo sťažovateľa na spravodlivý proces, keď na základe mylnej aplikácie prostého podústavného práva dvakrát po sebe zastavil konanie sťažovateľa vedené pred všeobecnými súdmi pre nezaplatenie súdneho poplatku. Okresný súd Bratislava II pritom takýmto zjavne neústavným postupom spôsobil iba v prvoinštančnom konaní zbytočné prieťahy v trvaní štyroch rokov a troch mesiacov, nehovoriac o tom, že počas tejto doby vo veci samej ani raz nekonal (k tomu bližšie bod 20 sťažnosti).

5. Keďže Krajský súd v Bratislave vo veci sťažovateľa vedenej pod sp. zn. 5Co/804/2014 už medzičasom rozhodol, stala sa sťažovateľova sťažnosť v časti, v ktorej sa domáha, aby ústavný súd prikázal Krajskému súdu v Bratislave, aby v tejto veci konal bez

zbytočných prietáhov bezpredmetnou, a preto sa sťažovateľ rozhodol v tejto časti zobrať svoju sťažnosť späť.

6. Uvedená skutočnosť však nemá žiaden vplyv na zostávajúce časti sťažnosti podanej sťažovateľom. Je nepochybné, že Krajský súd v Bratislave nekonal bez zbytočných prietáhov, keď o odvolaní sťažovateľa proti jednoduchému procesnému uzneseniu Okresného súdu Bratislava II rozhodol až po dvoch rokoch a ôsmich mesiacoch od jeho predloženia, a preto spoločne s Okresným súdom Bratislava II zodpovedá za to, že antidiskriminačné konanie sťažovateľa trvá ku dnešnému dňu už skoro deväť rokov (sťažovateľ podal žalobu dňa 29.12.2008), a to bez toho, aby súdy vo veci samej čo i len raz konali (pojednávajú alebo vydali meritórne rozhodnutie). Nemožno preto za žiadnych okolností uzavrieť, že by Krajský súd v Bratislave vydaním svojho ostatného zrušujúceho uznesenia nastolil v právnej veci sťažovateľa stav právnej istoty, alebo že by týmto uznesením akokoľvek reštituoval právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a prejednanie veci v primeranej lehote, ktoré svojou nečinnosťou porušil.

7. Sťažovateľ preto zotrváva na všetkých ostatných častiach svojej sťažnosti a navrhuje, aby ústavný súd konštatoval porušenie ním označených práv aj zo strany Krajského súdu v Bratislave a uložil tomuto súdu spoločne a nerozdielne s Okresným súdom Bratislava II zaplatiť (nahradiť) mu v sťažnosti vyčíslené finančné zadostučinenie a trovy konania.»

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou, listom sp. zn. Spr. 88/2018 z 25. júla 2018, predseda krajského súdu listom sp. zn. 1 SprV 350/2018 z 18. júla 2018 a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k vyjadreniam okresného súdu a krajského súdu z 23. augusta 2018.

3.1 Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedla chronológiu úkonov vykonaných v napadnutom konaní a dodala tieto relevantné skutočnosti:

„... Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu uvádzam, že žaloba bola podaná na Okresný súd Bratislava I dňa 29.12.2008 a na tunajší súd postúpená dňa 15.02.2010 na základe rozhodnutia Krajskému súdu v Bratislave.

Vo veci sa jedná o nárok žalobcov v 1.-17. rade z dôvodu zjavnej diskriminácie v odmeňovaní sudcov v SR, teda o pomerne skutkovo i právne zložitú vec.

Tunajší súd vo veci konal najprv v období od doručenia žaloby plynule do 03.01.2012, kedy vec prvý krát predložil Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie na základe podaného odvolania proti uzneseniu. Spis bol z odvolacieho súdu vrátený tunajšiemu súdu dňa 14.06.2012.

Spis bol od 22.01.2013 do 10.02.2014 zapožičaný na Ústavný súd SR.

Po vrátení spisu tunajší súd opäťovne konal, dňa 19.11.2014 však musel byť opäťovne predložený Krajskému súdu v Bratislave z dôvodu odvolania žalobkyne v 8. a 11. rade.

Spis bol z Krajského súdu v Bratislave vrátený dňa 27.07.2017. Od uvedeného dňa tunajší súd vo veci plynule konal.

Je pravdou, že od podania žaloby uplynulo už 8 rokov, avšak celkovú dĺžku konania na tunajšom súde (15.02.2010 - 22.01.2013, 10.02.2014 - 19.11.2014, 27.07.2017 - doposiaľ), ovplyvnili okrem uvedených skutočností aj zmeny v obsadení senátu v dôsledku zmien v rozvrhu práce.

Oznamujem Vám, že netrvám na ústnom pojednávaní ústavného súdu a súhlasím s jeho upustením.

V prílohe Vám zároveň zasielam chronologický prehľad úkonov vo veci...

Chronologický prehľad procesných úkonov vo veci vedenej pod sp. zn. 11C/23/2010, vo veci žalobcov [REDAKOVANÉ] a spol. proti žalobcovi SR - zast. Ministerstvom spravodlivosti SR a spol.

29.12.2008 - žaloba podaná na OS BA I

15.02.2010 - postúpenie spisu na OS BA II (sp. zn. 11C/23/2010), v zmysle rozhodnutia KS BA zo dňa 29.10.2009

15.03.2010 - výzva žalovaných na vyjadrenie k návrhu

25.03.2010 – vyjadrenie

23.04.2010 - čiastočné späťvzatie návrhu žalobkyne v VIII. rade

21.07.2010 - stanovený termín na 22.11.2010

30.09.2010 - oznámenie o zrušení termínu pojednávania pre žalobcov (okrem žalobcov v I. - V. rade)

12.11.2010 - žiadosť o ospravedlnenie neúčasti a odročenie pojednávania žalobkyne v I. rade

18.11.2010 - späťvzatie návrhu žalobcov v I. - V. rade voči žalovanému v II. rade

19.11.2010 - zrušenie termínu aj pre žalobcov v I. - V. rade

22.11.2010 - odročenie pojednávania na neurčito

24.01.2011 - uznesenie, ktorým bolo konanie proti žalovanému v II. rade zastavené

19.01.2011 - vyjadrenie žalovaného (MS SR) k žalobe

25.01.2011 - výzva žalovanému v I. rade na doručenie potrebného počtu rovnopisov vyjadrení

28.02.2011 - doručovanie vyjadrenia žalobcom na vedomie

marec 2011 - závady v doručovaní, opätovné doručovanie zásielok žalobcom

31.05.2011 - stanovený termín 30.06.2011

27.06.2011 - žiadosť o ospravedlnenie a odročenie pojednávania žalobkyne v I. rade z dôvodu PN a pracovnej zaneprázdnenosti

30.06.2011 - odročené na neurčito za účelom predvolania účastníkov

21.07.2011 - výzva žalobcom na úhradu SP za návrh

18.08.2011 - späťvzatie žaloby žalobkyňou v 17. rade

19.08.2011 - uznesenie, ktorým súd konanie o nároku žalobkyne v 17. rade zastavil

19.09.2011 - odvolanie žalobkyne v VIII. rade voči výzve na úhradu SP

19.10.2011 - uznesenie, ktorým súd konanie o žalobe žalobcov v I. - 16. rade zastavil

03.11.2011 - odvolanie žalobcov v 6., 9., 10. a 13. rade voči zastaveniu konania

07.11.2011 - odvolanie žalobcov v 1., 2., 4., a 11. rade voči zastaveniu konania

10.11.2011 - opravné uznesenie - oprava druhého odseku v odôvodnení uznesenia zo dňa 19.10.2011

14.11.2011 - zaslanie odvolania ostatným účastníkom

14.11.2011 - odvolanie žalobkyne v VIII. rade voči uzneseniu o zastavení konania

18.11.2011 - odvolanie žalobkyne v 14. rade proti zastaveniu konania

22.11.2011 - doručovanie odvolaní

23.11.2011 - odvolanie žal. v 12. rade

28.11.2011 - odvolanie žal. v 3. rade

28.11.2011 - odvolanie žal. v 16. rade

30.11.2011 - doručovanie odvolaní

03.01.2012 - predloženie spisu odvolaciemu súdu

31.05.2012 - uznesenie KS BA, ktorým zrušil uznesenie zo dňa 19.10.2011 a vec vrátil na ďalšie konanie

14.06.2012 - spis doručený na OS BA II

20.06.2012 - doručovanie uznesenia účastníkom

04.09.2012 - výzvy žalobcom na úhradu SP za návrh

18.09.2012 - žiadosť žalobkyne v 12. rade na oslobodenie od SP

23.11.2012 - výzva žalobkyňi v 12. a 16. rade na predloženie potvrdenia o zárobkových, majetkových pomeroch

22.01.2013 - 10.02.2014 - spis zapožičaný na Ústavnom súde SR

13.02.2014 - výzvy žalobcom na úhradu SP za podaný návrh

15.05.2014 - uznesenie, ktorým súd žalobkyňi v 12. rade nepriznal oslobodenie

15.05.2014 - uznesenie, ktorým súd žalobkyňi v 12. rade nepriznal oslobodenie

22.05.2014 - uznesenie, ktorým súd konanie o návrhu žalobkyne v 1. - 4., 6., 8. - 11. rade, 13. a 14. rade zastavil

27.06.2014 - odvolanie žalobkyne v 8. rade voči zastaveniu konania

01.07.2014 - odvolanie žalobkyne v 11. rade voči zastaveniu konania

04.09.2014 - uznesenie, ktorým súd konanie o návrhu žalobkyne v 16. rade zastavil

04.09.2014 - uznesenie, ktorým súd konanie o návrhu žalobkyne v 16. rade zastavil

04.09.2014 - odvolania žal. v 8. a 11. rade doručované žalovaným

19.11.2014 - predloženie spisu odvolaciemu súdu

15.06.2017 - uznesenie KS BA, ktorým odvolací súd pripustil späťvzatie žaloby žalobkyňou v 8. rade a konanie zastavil; v ďalšom odvolací súd napadnuté uznesenie v časti týkajúcej sa žalobkyne v 11. rade zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie

14.08.2015 - zmena zákonného sudcu na OS BA II (z dôvodu odchodu zákonnej sudkyne do starobného dôchodku)

27.07.2017 - spis doručený na OS BA II

01.08.2017 - doručovanie rozhodnutia účastníkom

06.09.2017 - z dôvodu závad v doručovaní opätovné zaslanie zásielok žalobcom; reklamácia doručenia zásielky cez poštu

08.09.2017 - na základe zistenej reklamácie súd opätovne doručoval žalobkyni v 11. a 15. rade uznesenie KS BA

04.10.2017 - reklamácia doručenia zásielky žalobkyni v 9. rade

26.10.2017 - na základe lustrácie a novej adresy opätovné zaslanie zásielky žalobkyni v 9. rade

16.11.2017 - spis predložený VSÚ na skutkový a právny rozbor

03.01.2018 - spis predložený sudkyni

09.01.2018 - zástupcom žalobkyne v 1. a 11. rade doručovaná výzva na vyjadrenie k stanovisku žalovaného

12.02.2018 - vyjadrenie zástupcu žalobkýň

16.02.2018 - výzva žalovanému na vyjadrenie k stanovisku žalobkyne

05.03.2018 - vyjadrenie žalovaného

13.03.2018 - predvolanie na predbežné prejednanie sporu 12.04.2018

22.03.2018 - uznesenie o pripustení rozšírenia žaloby

11.04.2018 - vyjadrenie žalovaného v II. rade

11.04.2018 - vyjadrenie zaslané na vedomie žalobcom a žalovanému v I. rade

12.04.2018 - otvorenie pojednávania, výsluch zástupcu žalobkýň, zástupcov žalovaných, odročené na termín 19.06.2018

14.06.2018 - žiadosť zástupcu žalobkýň o odročenie pojednávania z dôvodu PN žalobkyne

15.06.2018 - oznámenie o zrušení termínu, oznámenie o novom termíne pojednávania dňa 06.09.2018

19.06.2018 - odročenie termínu na 06.09.2018.“

3.2 Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení taktiež opísal chronológiu úkonov vykonaných v napadnutom konaní a dodal tieto podstatné skutočnosti:

„... Vec Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 11 C/23/2010 bola predložená Krajskému súdu v Bratislave na konanie a rozhodnutie dňa 19.11.2014 a bola jej pridelená spisová značka 5Co/804/2014.

Dňa 09.05.2017 bola tunajším súdom žalobkyni v 8. rade a právnenému zástupcovi sťažovateľky zasielaná výzva na vyjadrenie, či trvajú na podanom odvolaní.

Predmetná vec Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/804/2014 bola odvolacím súdom rozhodnutá dňa 15.06.2017 uznesením č. k. 5Co/804/2014-311 a základný súdny spis sp. zn. 11 C/23/2010 bol uvedenému súdu prvého stupňa vrátený dňa 26.07.2017.

Prípisom zo dňa 29.06.2018 som požiadal JUDr. Milana Chalúpku, predsedu senátu a referujúceho sudcu vo veci 5Co/804/2014, o vyjadrenie k sťažnosti sťažovateľa, toto vyjadrenie zo dňa 17.07.2018 mi bolo predložené dňa 17.07.2018.

JUDr. Milan Chalúpka uviedol, že Krajský súd v Bratislave rozhodol predmetnú vec sp. zn. 5Co/804/2014 v časovom horizonte, ktorý umožňovala situácia spôsobená zaťaženosťou sudcov v senáte 5 Co z objektívnych dôvodov.

K podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa ďalej uvádzam, že tunajší súd vo veci sp. zn. 5Co/804/2014 neeviduje sťažnosť sťažovateľky na prieťahy v súdnom konaní podľa ustanovenia § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v platnom znení, a teda počas celej doby trvania odvolacieho konania nenamietala prieťahy v konaní, aby zamedzila stavu právnej neistoty.

V súčasnosti, ako aj v dobe podania ústavnej sťažnosti sťažovateľky zo dňa 26.06.2017, však stav právnej neistoty u sťažovateľky už nepretrváva, keďže odvolací súd v uvedenej veci dňa 15.06.2017 rozhodol.

... Súčasne Vám oznamujem, že Krajský súd v Bratislave podľa ustanovenia § 30 ods. 2 zákona o organizácii ÚS SR, netrvá na ústnom prerokovaní veci pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.“

3.3 Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu na uvedené vyjadrenia súdov reagovala takto:

„... 1. Okresný súd Bratislava II, ani Krajský súd v Bratislave, vo svojich vyjadreniach neuviedli jedinou právne relevantnú skutočnosť, ktorá by ospravedlňovala to, že ani po takmer desiatich rokoch neboli tieto súdy spôsobilé rozhodnúť právnu vec sťažovateľa a nastoliť tak v jeho právnych vzťahoch stav právnej istoty. Uvedené všeobecné súdy sa pritom vo svojich podaniach vôbec nevyjadrili k tomu, prečo prevažnú väčšinu predmetného takmer desaťročného obdobia boli buď úplne nečinné, alebo vykonávali iba také úkony, ktoré nemohli viesť, a ani nevedli, k efektívnemu právoplatnému skončeniu sporu sťažovateľa...

2. *Predseda Okresného súdu Bratislava II uviedol, že celkovú osemročnú dĺžku konania vo veci sťažovateľa pred týmto súdom ovplyvnila skutková a právna náročnosť veci, ďalej podanie odvolania zo strany žalobcov a taktiež zmeny v osobe zákonného sudcu (v obsadení senátu).*

3. *Sťažovateľka už vo... svojej sťažnosti poukázala na to, že táto vec nie je náročnou ani po skutkovej, ani po právnej stránke. Okresný súd Bratislava II nemusel (ani nemusí) v tejto veci po skutkovej stránke vykonávať rozsiahle dokazovanie. Ani jeden z pôvodných žalobcov (v súčasnosti vystupuje v spore na strane žalobcu už iba sťažovateľ), ani žalovaní nenavrhovali v konaní vypočuť svedkov, pribrať do konania znalca alebo využiť iné dôkazné prostriedky, ktorých zabezpečenie, vykonanie alebo hodnotenie by si vyžiadalo dlhšie časové obdobie. Ustálenie skutkového stavu v tejto veci závisí výlučne na vykonaní niekoľkých listinných dôkazov navrhnutých sťažovateľom a na výsluchu strán sporu.*

4. *Obdobne to platí aj o právnej stránke veci sťažovateľa. Okrem Občianskeho zákonníka a zákonov upravujúcich status sudcov, ktorých podrobná znalosť sa u každého sudcu predpokladá, musí Okresný súd Bratislava II posúdiť vec sťažovateľa podľa jediného osobitného zákona, ktorým je zákon č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon). Za žiadnych okolností preto nemožno hovoriť o takej právnej náročnosti sťažovateľovej veci, ktorá by ospravedlňovala osemročnú nečinnosť (prípadne neefektívnu činnosť) Okresného súdu Bratislava II, ktorá mala za následok, že ani viac ako desať rokov po tom ako sťažovateľ v tejto veci podal žalobu o nej nie je právoplatne rozhodnuté.*

5. *Na zbytočné prietahy, ktoré Okresný súd Bratislava II vo veci sťažovateľa spôsobil, pritom nemala žiaden vplyv skutočnosť, že žalobcovia v tejto veci podávali opravné prostriedky, ako sa to snaží vo svojom vyjadrení naznačiť predseda Okresného súdu Bratislava II. Je notoricky známou skutočnosťou, ktorú konštantne judikuje aj Ústavný súd Slovenskej republiky, že využitie opravného prostriedku, ktorý účastníkovi konania (strane sporu) poskytuje zákon na nápravu väd rozhodnutí súdov, nemôže byť takejto osobe pričítané k tiazii pri hodnotení prietahov v konaní spôsobených všeobecným súdom. Nehovoriac o tom, že všetky opravné prostriedky, ktoré v tejto veci sťažovateľ podal, boli úspešné, keď Krajský súd v Bratislave v dôsledku ich podania zrušil obidve rozhodnutia*

Okresného súdu Bratislava II o zastavení konania sťažovateľa z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku. Netreba pritom opomenúť, že keď Okresný súd Bratislava II po druhýkrát rozhodoval o zastavení konania sťažovateľa, robil tak v rozpore so záväzným právnym názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého je konanie sťažovateľa oslobodené od platenia súdnych poplatkov, a preto ho súd nemôže zastaviť pre nezaplatenie súdneho poplatku. Z uvedeného je zrejmé, že zbytočné prietahy, ktorými konanie vedené vo veci sťažovateľa pred Okresným súdom Bratislava II trpí, nebolo spôsobené tým, že sťažovateľ, prípadne ďalší žalobcovia, využili svoje zákonné právo podať opravný prostriedok proti vadnému rozhodnutiu všeobecného súdu, ale jedine a výlučne omylom Okresného súdu Bratislava II pri aplikácii prostého podústavného práva a nerešpektovaním záväzného právneho názoru nadriadeného súdu.

6. Na zbytočné prietahy v konaní nemôže mať vplyv ani to, že v dôsledku zmien v rozvrhu práce došlo k prideleniu veci sťažovateľa na prejednanie a rozhodnutie inému sudcovi Okresného súdu Bratislava II. Je výlučne vecou všeobecného súdu, aby organizoval svoju činnosť tak, aby v konaniach, na prejednanie ktorých je príslušný, nedochádzalo k zbytočným prietahom a k porušovaniu ústavou zaručených práv sťažovateľa. Nehovoriac o tom, že podľa vedomostí sťažovateľa jeho vec na Okresnom súde Bratislava II prejednávali počas celého osemročného obdobia iba dvaja sudcovia (JUDr. Zlata Mrázová a JUDr. Hana Posluchová).

7. Predseda Okresného súdu Bratislava II vo svojom vyjadrení taktiež naznačuje, že na zbytočné prietahy vo veci sťažovateľa mohla mať vplyv aj skutočnosť, že ide o vec, v ktorej na strane žalobcov pôvodne vystupovalo celkovo sedemnást' osôb. Táto skutočnosť však taktiež nemá žiaden vplyv na efektivitu konania Okresného súdu Bratislava II. Pokiaľ sa zákonný sudca, ktorý v mene Okresného súdu Bratislava II vo veci sťažovateľa konal, domnieval, že rýchlemu a efektívnemu meritórnemu rozhodnutiu tejto veci bráni mnohosť žalobcov, mohol žaloby jednotlivých žalobcov vylúčiť na samostatné konania postupom podľa ustanovenia § 166 ods. 2 C.s.p. Odhliadnuc od uvedeného je však zrejmé, že tento argument predsedu Okresného súdu Bratislava II nie je dôvodný najmä preto, že zbytočné prietahy vo veci sťažovateľa spôsobila buď úplná nečinnosť Okresného súdu Bratislava II alebo jeho neefektívna činnosť, ktorú sťažovateľ opísal vo svojej sťažnosti, a na ktorú poukazuje aj v tomto vyjadrení vyššie. Absolútna neefektívnosť úkonov, ktoré v tejto veci

Okresný súd Bratislava II vykonal, je pritom zjavná aj zo zoznamu týchto úkonov, ktoré ku svojmu vyjadreniu pripojil predseda Okresného súdu Bratislava II.

8. Predseda Okresného súdu Bratislava II nakoniec oznamuje Ústavnému súdu Slovenskej republiky, že mu v súčasnej dobe nemôže zaslať spis, ktorý vedie vo veci sťažovateľa, pretože Okresný súd Bratislava II v tejto veci nariadil na deň 06.09.2018 pojednávanie. Sťažovateľ považuje takýto postup predsedu Okresného súdu Bratislava II za neakceptovateľný, ktorého jediným cieľom je oddialiť predloženie predmetného spisu Ústavnému súdu Slovenskej republiky do doby, kedy Okresný súd Bratislava II vo veci sťažovateľa na pojednávaní dňa 06.09.2018 meritórne rozhodne (ak sa tak vôbec stane). Sťažovateľ samozrejme uvíta, ak Okresný súd Bratislava II konečne po takmer desiatich rokoch od podania žaloby vydá v jeho veci meritórne rozhodnutie, avšak prekáža mu to, že predseda Okresného súdu Bratislava II chce zjavne touto skutočnosťou následne pred Ústavným súdom Slovenskej republiky argumentovať, aby tak prekryl zbytočné prieťahy, ktoré v tejto veci Okresný súd Bratislava II v minulosti spôsobil, aj keď tieto prieťahy nemôžu byť dodatočne zhojené prípadným neskorším efektívnym postupom všeobecného súdu. Predsedovi Okresného súdu Bratislava II je pritom nepochybne známe ustanovenie § 197 ods. 4 vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy. Špecializovaný trestný súd a vojenské súdy, podľa ktorého v prípade, kedy nemožno súdny spis v právoplatne neskončenej veci z objektívnych dôvodov požičať, vyhotoví súd o ktorého súdny spis ide, kópiu celého súdneho spisu alebo jeho časti, ktorú požičia namiesto originálu súdneho spisu. Sťažovateľovi pritom nie je zrejmé z akého dôvodu predseda Okresného súdu Bratislava II v tejto veci predmetné ustanovenie úplne odignoroval...

9. Predseda Krajského súdu v Bratislave vo svojom vyjadrení uviedol, že Krajský súd v Bratislave rozhodol vec sťažovateľa v časovom horizonte, ktorý mu umožňovala situácia spôsobená objektívnou zaťaženosťou sudcov v senáte 5 Co, ktorému bolo odvolanie sťažovateľa pridelené na rozhodnutie. Ďalší dôvod, ktorým predseda Krajského súdu v Bratislave ospravedlňoval takmer trojročnú úplnú nečinnosť Krajského súdu v Bratislave vo veci sťažovateľa, bol ten, že sťažovateľ sa sám nesnažil zamedziť stavu právnej neistoty, keďže počas celej doby trvania odvolacieho konania nenamietal túto nečinnosť postupom

podľa ustanovenia § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

10. Ani jedna z uvedených okolností však nemá žiaden vplyv na zodpovednosť Krajského súdu v Bratislave za takmer trojročné zbytočné prietahy, ktoré vo veci sťažovateľa spôsobil. Čo sa týka objektívnej zaťaženia Krajského súdu v Bratislave, je výlučne vecou tohto súdu a jeho predsedu, aby vykonal také opatrenia, ktoré umožnia jeho sudcom rozhodovať veci riadne a včas. Obdobne to platí aj o argumente predsedu Krajského súdu v Bratislave, podľa ktorého si sťažovateľ vlastne spôsobil zbytočné prietahy vo svojej veci sám, keď nečinnosť Krajského súdu v Bratislave nenamietal postupom podľa ustanovenia § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z.z. Odhliadnuc od toho, že sťažnosť predsedovi všeobecného súdu podľa predmetných ustanovení zákona č. 757/2004 Z. z. nepredstavuje podľa ustálenej rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva účinný prostriedok nápravy zbytočných prietahov zapríčinených súdmi, považuje sťažovateľ za potrebné zdôrazniť, že nie je povinný upozorňovať všeobecný súd na to, že vo veci, ktorá mu bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie nekoná efektívne, prípadne, že nekoná vôbec. Je prvoradou povinnosťou všeobecného súdu, aby z vlastnej iniciatívy využil všetky dostupné prostriedky, ktoré mu zákon poskytuje na to, aby čo najskôr svojím rozhodnutím odstránil stav právnej neistoty osôb, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje, čo sa v tomto konkrétnom prípade zjavne nestalo. Ospravedlňovať takmer trojročnú úplnú nečinnosť súdu tým, že o nej nevedel jeho predseda považuje sťažovateľ za úplne absurdné. Podľa ustanovenia § 42 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. je jednou zo základných povinností predsedu súdu dohliadať na dodržiavanie povinností ustanovených sudcom týmto zákonom a osobitnými zákonmi a v prípade dôvodného podozrenia z ich porušovania je povinný vykonať opatrenia nevyhnutné na zistenie skutkového stavu a odstránenie zistených nedostatkov. Podľa článku 17 C.s.p. súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Z uvedených ustanovení vyplýva, že predseda súdu je povinný sám z úradnej povinnosti zisťovať nedostatky v činnosti súdu, ktorému predsedá, ako aj v činnosti sudcov tohto súdu, a vykonať všetky opatrenia nevyhnutné na ich odstránenie. Sťažovateľovi pritom nie je zrejmé, prečo si predseda Krajského súdu v Bratislave túto svoju povinnosť v jeho veci

vôbec nesplnil, čím taktiež prispel k zbytočným priet'ahom, ktoré Krajský súd v Bratislave v tejto veci spôsobil...

11. *Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti sťažovateľ naďalej zotrúva na svojej sťažnosti v znení jej neskorších zmien.*

12. *Sťažovateľ týmto zároveň podľa ustanovenia § 30 ods. 2 zákona č. 38/1992 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, oznamuje Ústavnému súdu Slovenskej republiky, že súhlasí s tým, aby Ústavný súd túto vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania. “*

4. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Pokiaľ ide o chronológiu úkonov okresného súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach, ktorá je uvedená v bode I/3.1 a I/3.2 tohto nálezu, možno konštatovať, že tieto skutkové okolnosti sa spornými nestali, keďže ani sťažovateľka vo svojej replike nemala námietky proti takto opísanému skutkovému stavu. Rovnaké relevantné skutočnosti zistil aj ústavný súd z obsahu súvisiaceho spisu, preto pri posudzovaní napadnutých konaní z týchto vychádzal, avšak opomenul duplicitné opísanie týchto úkonov.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

7. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o určenie, že odmeňovanie navrhovateliek je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, a o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vedenom pod sp. zn. 11 C 23/2010 a postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 804/2014 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľky (*„ako žalobkyne v 1. rade zo sedemnástich žalobcov“*) na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

9. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

10. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

10.1 Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania pred okresným súdom nebola a ani nemohla byť závislá od skutkovej zložitosti veci, pretože zisťovanie skutkového stavu si v danom prípade nevyžadovalo v podstate žiadne dokazovanie; napokon ani z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu vôbec nevyplýva, v čom by mala spočívať skutková zložitosť veci. Po právnej stránke možno danú vec považovať za štandardnú, nijako sa nevymykajúcu bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

10.2 Pokiaľ ide tiež o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka odvolacieho konania vedeného pred krajským súdom podľa názoru ústavného súdu nebola závislá od zložitosti veci. Napokon skutočnosť, že by napadnutá vec bola fakticky alebo právne zložitá, netvrdil ani predseda krajského súdu.

11.1 Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania s'ťažovateľky v preskúmaných konaniach, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetných konaniach k zbytočným priet'ahom. Pokiaľ s'ťažovateľka podala procesné návrhy (napr. návrh na rozšírenie žalobného petitu, čiastočné späťvzatie žalobného návrhu, odvolanie), ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej využitie možností daných navrhovateľom procesnými predpismi (napr. podľa v tom čase platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku) na uplatňovanie a presadzovanie ich práva v občianskom súdnom konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho

však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (napr. I. ÚS 31/01). Zbytočné prietahy v napadnutom konaní teda neboli vyvolané správaním sťažovateľky.

11.2 Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmanom konaní pred krajským súdom vedenom pod sp. zn. 5 Co 804/2014, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom odvolacom konaní k zbytočným prietahom.

12.1 V ďalšom sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 23/2010 a predovšetkým poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania od podania žaloby (29. decembra 2008), resp. od postúpenia veci okresnému súdu 15. februára 2010, teda takmer deväť rokov je už samo osebe neprimerané, aj keď sa predmetný spis približne tri roky nachádzal na krajskom súde a toto obdobie nemožno pričítať na vrub okresnému súdu. Okresný súd však bol bez akýchkoľvek dôvodov dlhodobo nečinný od 23. novembra 2012 do 13. februára 2014 (jeden rok a dva mesiace). Okrem uvedeného okresný súd v danej veci meritórne za takmer deväť rokov ani raz nerozhodol a bol opakovane dlhodobo nečinný alebo dlhodobo nekonal vo veci efektívne.

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou tiež pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna (nesústredená) činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09).

Za nesústredenú a neefektívnu činnosť okresného súdu treba označiť minimálne obdobie dvoch rokov v súvislosti s odvolaním sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 C 23/2010-274 z 22. mája 2014, ktorým bolo napadnuté konanie vo vzťahu k sťažovateľke zastavené. Sťažovateľka podala opravný prostriedok a odvolací súd vo svojom uznesení č. k. 5 Co 804/2014-311 z 15. júna 2017 okrem iného konštatoval: „Súd prvej inštancie žalobkyni 11. (teda sťažovateľke, pozn.) do uplynutia... lehoty (31.12.2011) nevyrubil súdny poplatok. Pokiaľ uplynula lehota na vyrubenie súdneho poplatku podľa § 13 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb., nemal súd prvej inštancie vyrubovať takýto súdny poplatok a teda nemohol ani následne zastaviť súdne konanie v dôsledku jeho nezaplatenia.“ V dôsledku neefektívneho procesného postupu okresného súdu došlo

k zastaveniu konania na viac rokov, čo je z ústavnoprávneho pohľadu zjavne neakceptovateľné. Uvedená nečinnosť, resp. neefektívna činnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas viac ako troch rokov okresný súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako navrhovateľka v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K uvedenej nečinnosti, a teda k zbytočným priesťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale v dôsledku postupu súdu. Na nutnosť zmeny zákonných sudcov a zvýšený nápad počtu vecí, na ktoré v danej veci poukázala predsedníčka súdu, nebolo možné ani v tomto prípade prihliadať a akceptovať ich. Ústavný súd už v podobných súvislostiach viackrát vyslovil (pozri napr. sp. zn. I. ÚS 23/03 a v ňom citovanú predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté priesťahy, a to len v tom prípade, ak sa pre tento účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných priesťahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobu obmedzenú personálnu kapacitu príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03). Okrem uvedeného ústavný súd opakovane zdôraznil, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných priesťahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti preto nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení súdu (I. ÚS 6/06).

12.2 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 804/2014 a predovšetkým poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania do vyhlásenia odvolacieho rozhodnutia (dva roky a sedem mesiacov)

by samo osebe mohlo byť tolerovateľné, avšak vzhľadom na povahu veci a celkové trvanie konania (v čase predloženia spisu odvolaciemu súdu takmer päť rokov) ho treba považovať za neprimerané.

Ústavný súd pritom konštatuje, že krajský súd bol v predmetnej veci bez akýchkoľvek zákonných alebo iných dôvodov nečinný minimálne po dobu dvoch rokov. Krajský súd teda dlhodobo vo veci nevykonával žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako navrhovateľka počas napadnutého súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K prietahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu krajského súdu.

Vzhľadom na povahu veci (tzv. diskriminačná žaloba) v okolnostiach danej veci nebolo možné súhlasiť s názorom predsedu krajského súdu, podľa ktorého „*objektívne okolnosti*“, teda množstvo „*nevybavených vecí*“, bránili postupu krajského súdu. Ústavný súd, ako to už bolo uvedené, už v podobných súvislostiach viackrát vyslovil, že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa pre tento účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných prietahov.

12.3 Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

13. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietahov.

14. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať od všeobecných súdov spoločne a nerozdielne finančné zadosťučinenie v sume 14 875 €, „*keďže konanie pred všeobecnými súdmi trvá už 8 rokov a sedem mesiacov*“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k záveru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, ako aj na povahu veci považuje za primerané vo vzťahu k okresnému súdu vo výške 2 000 € a vo vzťahu ku krajskému súdu vo výške 500 €. Ústavný súd pritom prihliadol aj na to, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody (napr. II. ÚS 67/03).

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3 a 4.

15. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri účelne vykonané úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia z 19. júna 2017, podanie sťažnosti z 26. júna 2017 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu a krajského súdu z 23. augusta 2018). Za dva úkony vykonané v roku 2017 patrí odmena v sume dvakrát po 147,33 € a režijný paušál v sume dvakrát po 8,84 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2018 patrí odmena v sume 153,50 € a režijný paušál v sume 9,21 €

(v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia pre sťažovateľku predstavujú celkove sumu 475,05 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 5 výroku tohto rozhodnutia.

16. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2019